

Het wordt een zwaar jaar

2012 was een zwaar jaar voor Defensie, vooral door de consequenties van de Beleidsbrief van 8 april 2011.

Wat mij betreft was de absolute anticlimax van 2012 het opheffen van de laatste tankbataljons, het ontbinden van hun regimenten en opleggen van hun standaarden bij de Commandant Landstrijdkrachten en het gedwongen uitfaseren van het wapensysteem van de KL: de Leopard 2A6.

Ik hoop van harte dat die tanks in Vriezenveen niet staan weg te roesten: de militair in het algemeen en de rechtgeaarde cavalerist in het bijzonder, zou zich omdraaien in zijn camouflagepak.

Hoogtepunt vorig jaar was de uitreiking van de Nobelprijs voor de Vrede aan de Europese Unie, "for over six decades contributed to the advancement of peace and reconciliation, democracy and human rights in Europe". Oorlog in Europa is volgens het Nobelprijsc comité ondenkbaar.

De last van de economische crisis dwingt regeringen echter tot steeds minder uitgaven, juist ook op Defensie. Terwijl die Pax Europaea een geruststellend uitgangspunt zou moeten zijn, is de realiteit dat net over de buitengrenzen - in het Midden-Oosten en de Maghreb - het krijgsgewoel dag in dag uit flirt met onze jaarlijks verder krimpemde Defensiebudgetten.

Naar ik hoop gaan onze mondhoeken dit jaar dan ook stukken minder hangen als gevolg van de bezuinigingsreorganisatie. Want er vallen opnieuw serieuze klappen, functies zullen definitief vervallen. Daarmee raakt 'ouwe poep' die decennia achtereen het beste van hun leven aan de

baas heeft gegeven, werkloos. Vaak op een leeftijd waarop de burgermaatschappij niet om je staat te springen.

Is mijn hoop zinloos? Op de valreep van Oud- op Nieuwjaar verscheen van onze secretaris-generaal en de Commandant der Strijdkrachten de 'WUL-brief'. Daarin staat het zwart op wit: "2013 wordt een zwaar jaar."

Opnieuw zwaar dus. Laat ik hier maar niet over die WUL, Wet Uniformering Loonbegrip, beginnen. Te weinig ruimte ook...

De wereld is groter dan Nederland. Afghanistan, waar duizenden Nederlanders op missie zijn geweest, staat in de belangstelling door het vertrek van de NAVO in 2014. Zijn de Amerikanen het gewoon spuugzat of weegt een vrijwel ongrijpbare vijand zwaarder dan de levensomstandigheden van de 'gewone' Afghaan? Wie het weet mag het zeggen. Feit is dat volgens velen 'Afghanistan' een proeve van bekwaamheid voor het bondgenootschap is.

De titel van de Beleidsbrief waarmee ik deze column opende, 'Een kleinere krijgsmacht in een onrustige wereld', klopt als een zwerende vinger. Defensie wordt er inderdaad niet groter op en de wereld staat hier en daar in de fik.

Syrië en Mali zijn maar enkele van de brandhaarden die de aandacht vragen van de internationale gemeenschap, inclusief Defensie. Blijkbaar is die WUL-brief er nu al in geslaagd ook buiten haar context de essentie te raken: "2013 wordt een zwaar jaar."

"de absolute anticlimax van 2012 het opheffen van de laatste tankbataljons"

